

Dymphie loopt elke dag een 'marathon': 'Come-back? Zeg nooit nooit'

Er was een tijd dat oud-sporters met grote regelmaat de krant haalden. In de rubriek **Uit het oog** zoeken we hen op en vragen hoe het hen vergaat. Deze week: polsstokverspringster Dymphie Baas-van Rooijen uit Oudewater.

Wim Kroone

Oudewater

Fierlijpster Dymphie Baas-van Rooijen behoorde jarenlang tot de absolute top. Ze veroverde vijf nationale kampioenschappen, kroonde zich acht keer tot Nederlands kampioene, won twee NFM-titels en is in het bezit van drie bokaal voor de Beste Springster van het Jaar.

Zes jaar geleden stopte ze met de wedstrijdsport. Het gezinsleven kwam in de plaats van presteren op het hoogste niveau. Door het opvoeden van drie kinderen, recreatief turnen, een uur-tje dansen per week en een avond voetballen bij de 30-plus vrouwen van FC Oudewater blijft de actieve dertiger volop in beweging.

„Ik kwam op 11-jarige leeftijd in aanraking met het polsstokverspringen door mijn vriendin Wendy Helmes, die ik van het turnen kende”, aldus de 36-jarige. „Zij nam mij een keer mee en ik was meteen verkocht. In de jeugdcategorieën won ik weinig prijzen.” Ze vond plezier hebben het belangrijkste.

„Pas op mijn zestiende, toen ik een groeispurt maakte, werd ik goed. Dankzij het turnen ben ik erg lenig, heb ik voldoende spierkracht en een uitstekend oriëntatievermogen.”

Hierdoor had Baas-van Rooijen vanaf het begin geen moeite om in de polsstok te klimmen. „Ik won veel wedstrijden. In 2011 veroverde ik in Linschoten voor het eerst de Nederlandse titel, die ik een jaar later in IJlst prolongeerde.”

In 2019 was ze in Zegveld op weg naar haar zesde titel, totdat Wendy Helmes verder sprong.

„Ik was zo blij voor haar en vond het niet erg dat ik zelf niet won. Prestatiemoedigheid overviel mij al langer. Van mezelf moest ik altijd winnen en ook mijn omgeving verwachtte dat van mij. Bovendien wilde ik per se het Nederlands record van 18,19 meter verbeteren. Dat is mij niet gelukt. Mijn pr is op 17,50 meter blijven steken. Mijn schoonzus Joriene Baas evenaarde vorig jaar het nationale record en werd Nederlands kampioene. Wat was ik blij voor haar.”

Het geloof neemt een belangrijke plaats in in het leven van de oud-polsstokverspringster. „God geeft mij richting in het leven en ik ben dankbaar dat ik het talent heb gekregen om te kunnen sporten.”

'Stilzitten niets voor mij'

Sport loopt ook als een rode draad door haar leven. „Ik kom uit een voetbalfamilie. Mijn twee broers spelen bij IJFC en ik riep altijd: als ik stop met polsstokverspringen, ga ik voetballen. Dat heb ik ook gedaan, want ik miste het sporten. Na mijn eerste bevallingsverlof verveelde ik mij soms, want ik had helemaal geen hobby's. Het stilzitten als de baby sliep was niets voor mij. Mijn man Arno beoefent de polsstoksport ook en ik ging mee naar zijn wedstrijden. Op een gegeven moment dacht ik: ik ben er toch, dus ik spring gewoon mee. Dat heb ik een paar keer gedaan in een lagere klasse.”

Momenteel werkt ze dagelijks 'marathons' af. „Zo noem ik het naar school en naar de opvang brengen van onze kinderen, het doen van de boodschappen, het huishouden, parttime werken en het vrijwilligerswerk voor de kerk. Af en toe doen we een beroep op een oppas om samen te kunnen sporten. Arno heeft in de winter hard getraind en denkt zich te kunnen plaatsen voor de kampioenschappen. Ik steun hem daarbij en hoop dat hij het haalt. Voor mij zit een comeback er niet in, maar zeg nooit nooit.”

▲ Dymphie Baas-van Rooijen was meervoudig Nederlands kampioen polsstokverspringen. FOTO PIM MUL